

Wykonanie tego porozumienia ramowego przez uregulowanie krajowe, takie jak dekret prezydencki 164/2004, nie może jednak prowadzić do obniżenia ochrony obowiązującej wcześniej w wewnętrznym porządku prawnym dla pracowników zatrudnionych na czas określony poniżej poziomu określonego przez przepisy określające minimalny poziom ochronny przewidziane to przez porozumienie ramowe. W szczególności poszanowanie klauzuli 5 pkt 1 tego porozumienia ramowego wymaga, aby takie uregulowanie przewidywało w odniesieniu do nadużywania kolejnych umów o pracę na czas określony, skuteczne i wiążące środki zapobiegania takim nadużyciom oraz sankcje wystarczająco skuteczne i odstraszające dla zagwarantowania pełnej skuteczności tych środków prewencyjnych. Na sądzie odsyłającym spoczywa zatem obowiązek zbadania czy wymogi te są spełnione.

- 5) W okolicznościach takich, jak w sprawach przed sądem krajowym, porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony należy interpretować w ten sposób, że, jeżeli wewnętrzny porządek prawny odnośnego państwa członkowskiego przewiduje dla danego sektora inne skuteczne środki w celu zapobiegania, a w razie potrzeby ukarania, nadużyć przy wykorzystywaniu kolejnych umów o pracę na czas określony w rozumieniu klauzuli 5 pkt 1 tego porozumienia, nie stanowi ono przeszkody dla stosowania przepisów krajowych, które zakazują przekształcania w sektorze publicznym w umowę na czas nieokreślony kolejnych umów o pracę zawartych na czas określony, mających w rzeczywistości na celu zaspokojenie zwyczajnych i stałych potrzeb pracodawcy, które należałoby uznać za nadużycie. Na sądzie odsyłającym spoczywa jednakże obowiązek dokonania oceny, w jakim zakresie, biorąc pod uwagę przesłanki stosowania oraz rzeczywiste wykonywanie istotnych przepisów prawa krajowego, stanowi ono odpowiedni środek pozwalający na unikanie i w razie potrzeby karanie nadużyć przy wykorzystywaniu przez administrację publiczną kolejnych umów o pracę lub stosunków pracy na czas określony.

Tymczasem klauzula 5 pkt 1 tego porozumienia ramowego, niemająca zastosowania do pracowników, którzy zawarli pierwszą lub jedyną umowę o pracę na czas określony, nie nakłada na państwa członkowskie obowiązku ustanowienia sankcji, jeżeli w rzeczywistości umowa ta służy zaspokojeniu zwyczajnych i stałych potrzeb pracodawcy.

- 6) Na sądzie odsyłającym spoczywa obowiązek wykładni odnośnych przepisów prawa krajowego, tak dalece jak jest to możliwe, zgodnej z klauzulą 5 pkt 1 i klauzulą 8 pkt 3 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony oraz zdeterminowania w tych ramach, czy „równoważne rozwiązania prawne” w rozumieniu pierwszej z tych klauzul, takie jak przewidziane przez art. 8 ust. 3 ustawy 2112/1920, powinny zostać zastosowane w sporach zawisłych przed sądem krajowym w miejsce pewnych przepisów prawa krajowego.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 2 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte d'appello di Milano — Włochy) — Marco Gambazzi przeciwko DaimlerChrysler Canada Inc., CIBC Mellon Trust Company

(Sprawa C-394/07) ⁽¹⁾

(Konwencja brukselska — Uznawanie i wykonywanie orzeczeń sądowych — Podstawy odmowy — Naruszenie porządku publicznego państwa wezwanego — Wykluczenie pozwanego z udziału w postępowaniu przed sądem państwa pochodzenia z powodu niezastosowania się do zarządzenia sądu)

(2009/C 141/13)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Corte d'appello di Milano

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Marco Gambazzi

Strona pozwana: DaimlerChrysler Canada Inc., CIBC Mellon Trust Company

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Corte d'appello di Milano — Wykładnia art. 26 i 27 pkt 1 konwencji brukselskiej — Orzeczenie, którego uznanie jest sprzeczne z porządkiem publicznym państwa wezwanego — Orzeczenie, które uniemożliwia jednej ze strony jej obronę („debarment”) z powodu niezastosowania się do nakazu sądu

Sentencja

Wykładni art. 27 pkt 1 Konwencji z dnia 27 września 1968 r. o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych, zmienionej konwencją z dnia 9 października 1978 r. w sprawie przystąpienia Królestwa Danii, Irlandii i Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, konwencją z dnia 25 października 1982 r. w sprawie przystąpienia Republiki Greckiej, konwencją z dnia 26 maja 1989 r. w sprawie przystąpienia Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalskiej oraz konwencją z dnia 29 listopada 1996 r. w sprawie przystąpienia Republiki Austrii, Republiki Finlandii i Królestwa Szwecji należy dokonywać w następujący sposób:

sąd państwa wezwanego może uwzględnić, w świetle klauzuli porządku publicznego zawartej w tym przepisie, okoliczność, że sąd państwa pochodzenia orzekał w przedmiocie żądań powoda nie wysłuchawszy pozwanego, który prawidłowo stawił się przed nim, lecz postanowieniem sądu został wykluczony z postępowania z tego względu, że nie spełnił obowiązków nałożonych na niego zarządzeniem wydanym

⁽¹⁾ Dz.U. C 269 z 10.11.2007

wcześniej w ramach tego samego postępowania, jeśli w następstwie całkowitej oceny postępowania i w świetle wszystkich okoliczności, uzna on, że taki środek w postaci wykluczenia stanowił oczywiste i nieproporcjonalne naruszenie prawa do bycia wysłuchanym.

(¹) Dz.U. C 283 z 24.11.2007

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 23 kwietnia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-406/07) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Swoboda przedsiębiorczości — Swoboda przepływu kapitału — Podatki bezpośrednie — Opodatkowanie dywidend z tytułu akcji spółek — Stawka podatku od spółek osobowych)

(2009/C 141/14)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciel: D. Triantafyllou, pełnomocnik)

Strona pozwana: Republika Grecka (Przedstawiciele: P. Mylonopoulos, M. Tassopoulou i I. Pouli, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 43 i 53 WE — Uregulowanie krajowe przewidujące zwolnienie podatkowe dywidend wypłacanych przez spółki krajowe z wyłączeniem dywidend wypłacanych przez spółki mające siedzibę w innym państwie członkowskim

Sentencja

1) Poprzez stosowanie do dywidend pochodzących z zagranicy mniej korzystnego systemu opodatkowania niż system przewidziany dla dywidend pochodzenia krajowego, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 56 i 43 oraz art. 40 i 31 porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym z dnia 2 maja 1992 r., to jest jego art.31 i 40.

Poprzez utrzymanie w mocy przepisów kodeksu podatku dochodowego (ustawa 2238/94, w brzmieniu zmienionym ustawą 3296/2004), na podstawie których spółki osób zagranicznych podlegają w Grecji wyższemu podatkowi, niż podatek ciążący na spółkach krajowych Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 43 WE i art. 31 porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym.

2) Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 269 z 10.11.2007.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 2 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale ordinario di Nocera Inferiore — Włochy) — Lodato Gennaro & C. SpA przeciwko Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS), SCCI

(Sprawa C-415/07) (¹)

(Pomoc państwa w zakresie zatrudnienia — Wytyczne dotyczące pomocy w zakresie zatrudnienia — Wytyczne w sprawie pomocy państwa na cele regionalne — Rozporządzenie (WE) nr 2204/2002 — Pojęcie „tworzenie nowych miejsc pracy” — Obliczenie zwiększenia ilości miejsc pracy)

(2009/C 141/15)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale ordinario di Nocera Inferiore

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Lodato Gennaro & C. SpA

Strona pozwana: Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS), SCCI

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale ordinario di Nocera Inferiore — Wykładnia rozporządzenia Komisji (WE) nr 2204/2002 z dnia 12 grudnia 2002 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 traktatu WE w odniesieniu do pomocy państwa w zakresie zatrudnienia (Dz.U. L 337, s. 3) — Kontrola poszanowania przesłanek koniecznych do otrzymania pomocy — Weryfikacja zwiększenia ilości miejsc pracy — Sposób obliczenia

Sentencja

W celu weryfikacji, czy doszło do zwiększenia liczby miejsc pracy, wytyczne dotyczące pomocy w zakresie zatrudnienia powinny być interpretowane w ten sposób, że należy porównać średnią liczbę rocznych jednostek roboczych z roku poprzedzającego zatrudnienie ze średnią liczbą rocznych jednostek roboczych z roku następującego po zatrudnieniu.

(¹) Dz.U. C 283 z 24.11.2007.